

בית כנסת קירבון גלילות
נוסד 1975 רז"ה האזנים ויגד 5 ראשלי"צ

כולל רב פעלים "בן איש חי"

בראשות הרצה"ג חנן קבלן שליט"א
יוצא לאור ע"י אברכי הכולל הי"ו

מפטירין: "שובה ישראל"

יום ד' ערב יום הכיפורים

תחילת הצום: 18:06 / סיום הצום: 19:00 / ר"ת: 19:37

יום ב' בערב - ברכת הלבנה

דילק

הדלקת נרות: 18:12

מוצאי שבת: 19:07

מוצאי שבת ר"ת: 19:44

שנה טובה ומתוקה!! איך?

ממשיך מיודענו, הוא זכה לפגוש את מזלו של האריה, של העץ, של האשה ואת שלו לא פגש, הולך וסובב הוא בכל רחבי היער, ומבלי משים הולך הוא במעגל, חוזר הוא אל העץ ואומר לו דע לך שפגשתי את מזלך, והוא אמר שהסיבה שאתה לא מצליח לגדל פירות הוא משום שמתחתך אין בכלל אדמה, שממנה תינק את חיותך, מתחת לשורשיך הטמינו שודדים אוצר ענק של מטבעות ויהלומים, ולכן אתה עייף, כי אין לך ממה לינוק, אם רק יוציאו את האוצר ובמקומו יכניסו קצת חול, אתה תפרח ותלבלב, פונה העץ אל האיש, בוא תיקח אתה את היהלומים ותכניס חול, מלבדך איש לא עובר כאן, אבל האיש אומר לו צר לי, אני טרם מצאתי את מזלי, ויש לי את הבעיות שלי, תפתור אתה את בעיותך לבד, מספיק עזרתי לך, והעץ מתחנן, אבל האיש ממחר לדרכו אחוז דאגות...

ממשיך האיש ומגיע אל הנסיכה ואומר לה שאביה בקרוב יקפוץ לבקר, ואם יראה אותה נשואה עם ילד, הוא יחליט שהיא התיישבה בדעתה, ויכולה להיות יורשת העצר, ובעלה המוצלח יהיה המלך, אומרת לו הנסיכה מאיפה אשיג כאן בעל, רק אתה יכול לעזור, אבל מיודענו נחפז ועסוק, מזה לו ולבעיותיה, הוא הרי טרם מצא את מזלו...

ממשיך האיש ופוגש את האריה ומספר לו, שבעיותיו הם בגלל שהוא לא מספיק חכם, אבל מזלך אמר שאם תאכל בן אדם, שהוא החכם שבברואים, אתה תהפוך לחכם ותצליח יותר, מיד אומר האריה מאיפה אשיג בן אדם אף אחד לא מגיע לכאן רק אתה המתאים, ומתחיל לרדוף אחריו. וכך רץ לו האיש ביער מפחד האריה, ומחפש את מזלו.

כל אדם יכול לראות ולעזור לזולתו ולא לעצמו, הוא אינו יכול לראות את מזלו וצרכיו אלא רק את צרכי חברו, אם הוא ידאג למלא את צרכי הסובבים אותו, בצורה אוטומטית הוא ימצא את מזלו ואושרו, הבעיה מתחילה שהאדם מתעקש להתחפר בבעיותיו ולא להקדיש מעצמו כלום לשני, אז מזה הפלא שכל היום הוא רץ סביב המזל ובורח מכל מיני בעיות שרודפות אותו, כשהבעל יסדר את מזלה של האשה, והאשה תביא את מזלו של הבעל, המזל והאושר ימצא את המשפחה, וכך הוא בכל דבר ועניין, הבעיות של האחר הם המזל שלי!!!

עכשיו הוא הזמן לשנות ראש, להפעיל את הראש ולראות איך אני יכול לעזור ולסייע לסובבים אותי, ולעשות להם חיים טובים ומתוקים, העזרה להם, תביא לך אושר ומזל וברכה, אז שנה טובה ומתוקה עם הרבה מזל וברכה!!! (הרה"ג ניר אריאל שליט"א)

סיפור מקובל מזקני החסידים, על אדם ועל מזלו, היו היה אדם שמעולם לא פגש את מזלו פנים אל פנים, שום דבר לא התחיל אפילו לנסות להסתדר בחייו, גלמוד בלא אשה, בלי קורת גג, בריאות לא משהו, ואם היה לו סימן של פלוס ליד החובות שלו הוא היה עשיר גדול...

ויהי היום ראש השנה מגיע, והוא בא אל הרב ודמעות בעיניו, בכה ואמר לו, רבי לכל אדם מזל משלו ובעיות משלו, לזה אין בנים אבל אשה ובית יש, לשני בית מלא ילדים ואין פרנסה, ואצל השלישי פרנסה יש אבל בריאות לא משהו, ורק לי אין אפילו התחלה של מזל... שמע הרב, הרכין את ראשו ואמר לו, לך אל היער, שם אני רואה את מזלך, תתבודד תתפלל ותבקש מה' שיאיר את עיניך, ותמצא את המזל,

הולך האיש ונכנס אל היער, ומתפלל וזועק אל ה' שימצא את מזלו, כולו אחוז שרעפים הולך וזועק, ובום הוא נתקל במשהו ונופל, הוא פותח את עיניו, ורואה שכיאה וכיאות למזלו, הוא דרך לא פחות ולא יותר על אריה, והוא כאן שרוע לידו, האריה התקרב אליו, ובעוד שהאיש מתחנן על חייו, שואל אותו האריה, תגיד לי מה אתה הולך באמצע היער, ועוד בלי להסתכל, בוכה האיש ומספר לו את סיפורו, והאריה בוכה יחד איתו, ואומר לו גם אני בלי מזל, אני אולי נראה מלך החיות, כולם חושבים שהכל הולך לי קל, אבל אף אחד לא יודע כמה קשה אני לי, מתוך הזדהות אניח לך, גם לי אין מזל גם אני אובד עצות, אני רק מבקש ממך כשתמצא את המזל שלך תשאל אותו גם על מזלי,

ממשיך האיש והולך, השמש זורחת וגם קופחת, רעב וצמא הוא מגיע אל מעיין ולידו עץ זקן ושבע ימים, אבל כמה מוזר בעץ אין פרי, ובקושי עלים, ואין טיפת צל, עודו משתומם הוא שומע את העץ נאנח, אח אם היית יודע כמה קשה לי, ומוסיף העץ ואומר, אני לא זקן כמו שאני נראה, כולם חושבים איזה כיף לי שאני ליד מעיין, ולא חסר לי כלום להצלחה, כולם חושבים שאני עצלן, הם לא יודעים כמה אני מתאמץ, ולמרות הכל אני לא מצליח להביא פרות ואני עייף ותשוש, והעץ מבקש מהאיש, אנא ממך כשתמצא את המזל שלך שאל אותו על מזלי....

ממשיך האיש בדרכו ונכנס למערה קרירה, ובה הוא מוצא כלא, הוא מטפס פנימה בטוח ששם מזלו כלא, אבל שם הוא פוגש נערה, ששואלת אותו מאיפה הוא נחת, הוא מספר את סיפורו בעיניים דומעות, והיא בוכה ומספרת שהיא בכלל נסיכה וגם לה אין מזל, אבא שלה חשש שהיא קלת דעת, לכן כלא אותה, בוכיה היא מבקשת, איני יודעת מתי אצא, אבל כשתמצא את המזל שלך, תשאל גם על שלי,

"וילך משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל":

שהלך משה לבית מדרשו להוכיח את עם ישראל קודם מותו. (וינתן בו עוזאל). מדוע הוצרך משה לילך לבית המדרש בכדי להוכיח את עם ישראל, כלום לא יכל להוכיחם במקום אחר, והלא בפרשת ויקהל (שמות לה, א) כשהוצרך משה לדבר עם כל עם ישראל לא כתוב שמשה הקהיל את עם ישראל בבית המדרש?

אלא מכאן רואים את גדלות משה רבינו ע"ה, שמכיוון שביקש להוכיח את עם ישראל, הלך קודם לבית המדרש כדי לעיין שוב בכל ענייני התוכחה כיצד להוכיחם בכדי שלא לפגוע בנפש יהודי, כי לזה צריך סיעתא דשמיא מיוחדת, לכן הלך לבית המדרש אשר השכינה שורה שם.

"הקהל את העם האנשים הנשים והטף": אומר רש"י

והטף - למה באו? להביא שכר למביאייהם. ולכאורה מדוע התורה מצווה להביא ילדים כדי לתת שכר למביאייהם?

ויש להסביר ע"פ המעשה הבא: ר' שלמה זלמן אורבך זצ"ל עמד ושוחח בלימוד לאחר שעור שמסר, לפתע התפרץ אל מרכז המעגל ילד קטן נעמד למול הגרש"ז ושאלה בפיו מדוע יש סדר בנעילת הנעליים קודם נועל נעל ימין ולאחר מכן נועל נעל שמאל ואילו בקשירה קודם קושר של שמאל ורק לאחר מכן קושר נעל ימין וכי מה זה משנה באיזה אופן אדם ינעל נעליו ויקשור.

חייך הגרש"ז וענה, "ילד יקר וכי באפשרותך לנעול בו זמנית את שני נעליך ולקושרם?" השיב הילד "ודאי שלא!" א"כ אמר הגרש"ז "גם כך אתה צריך לנעול ולקשור כל נעל בנפרד והקב"ה רצה ליכותך במצוה ולכן נתן סדר באופן הנעילה והקשירה וכך ללא מאמץ אתה זוכה במצוה".

כן הדבר גם במצוות הקהל את האנשים והנשים חייבים לבוא, וכאשר הנשים באות ודאי יביאו עימם את ילדיהם אך הקב"ה רצה ליכות את עמ"י במצוה נוספת ולכן ציווה על הבאת הילדים כך שאלו שמביאים הילדים יזכו במצוה. כפי שנאמר: "רצה הקב"ה ליכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצוות..."

"ה' אלוֹקֵיךָ הוּא עוֹבֵר לִפְנֶיךָ": האור החיים פירש שה' אלקיך הוא העובר על פשעיכם. יש לבאר דהנה אמרו במדרש על הפסוק "אני עשיתי ואני אשא" אני עשיתי את יצר הרע ואני אשא את העוון, והוא על דרך שאמרו "ואשר הרעותי" שהקב"ה מתחרט שברא יצר הרע. ובזה יבואר מה שאמרו חז"ל על פסוק "ויעבור ה' על פניו ויקרא",

מלמד שהקב"ה התעטף כשליח צבור ('ויעבור' הוא כלשון 'עובר לפני התיבה'), והכוונה 'כשליח צבור' כמו שליח ציבור המוציא את הרבים ידי חובתם. והנה הדין הוא שמי שאינו מחוייב בדבר אינו יכול להוציא את הרבים ידי חובתם, אם כן איך הקב"ה יכול להיות שליח צבור לשאת את עוון ישראל, הלא הוא אינו מחוייב בתשובה. אלא כיון שהוא כביכול מתחרט של זה שברא יצר הרע, שהחריטה הוא אחד מגדרי התשובה, הוא גם יכול להוציא את ישראל. וזהו 'ה' אלקיך הוא העובר לפניך" שהוא עובר לפני התיבה, לשאת עון בני ישראל. (ראשי בשמים)

"ואנוכי הסתר אסתיר פני": מדוע כופל הכתוב "הסתר

אסתיר"? מובא בשם ה"בעל שם טוב" הקדוש, שלפעמים מרגיש האדם רחוק מהקב"ה, והוא עושה מאמצים להתקרב. אולם, צרה גרועה יותר מזו היא כאשר הקב"ה מסתיר מן האדם את ההרגשה שהקב"ה רחוק ממנו, וכך הוא משוכנע שהוא קרוב, על אף שהוא בעצם מרוחק מאוד...

וזהו "הסתר אסתיר" - הקב"ה יסתיר מעם ישראל גם את הסתר הפנים בעצמו, והם לא ידעו כלל וכלל שהם רחוקים. עונש כזה הוא גרוע הרבה יותר, שכן לא ניתן להתמודד אתו, משום שהאדם אינו משקיע מאמצים על מנת להתקרב לבוראו.

בסימן של עליה: לאחר ראש השנה באים "עשרת ימי תשובה", ונשאלת השאלה למה לא יהיו ימים אלו של "עשרת ימי תשובה" בסוף השנה החולפת, כך שנכנס לשנה החדשה, זכים ונקיים מעבירות? תשובה נפלאה עונה בספר "מקדש מרדכי": מצוות התשובה היא לא רק על חטאי העבר, תשובה היא דרך חיים של עליה מתמדת, חיים עם מעקב, הדרישה מבן אדם שיעמיד את עצמו בדרך תשובה בראשית השנה החדשה, שתהיה לו שנה של עליה ושל התרוממות.

"וה' הוא ההלך לפניך הוא יהיה עמך לא ירפך ולא

יעזבך לא תירא ולא תחת": לא פעם חש האדם כי ה' עזב אותו, הוא הולך במחשבותיו בייאוש ותחושה של בדידות. מבטיחה התורה ואומרת: תדע שהקב"ה גם במצבים הקשים ביותר בהם אתה בטוח שהוא איננו, הוא שם. ה' איננו מרפה ממך ולעולם לא עוזב אותך!...

רבי נחמן מברסלב זצ"ל אמר פעם: "כשאדם יודע שכל מאורעותיו הם לטובתו, זאת הבחינה היא מעין עולם הבא..." והנה סיפור יפה הממחיש זאת בצורה נפלאה: פעם נטרפה אנייה בים, והיה ניצול יחיד שנסחף עם הזרם והושלך על חופו של אי בודד שאין יד אדם שנגעה בו. מתוך מצוקה נוראה ודאגה לגורלו הוא התפלל בלהט לה' שיציל אותו. בכל יום היה סורק את האופק מקצה לקצה לראות היש מושיע!?

תשוש רעב ופצוע ניסה ואף הצליח לבנות לעצמו צריף קטן מעצים של האנייה הטרופה שנסחפו אל החוף. נחמה קטנה חשב לעצמו לפחות יהיה לו מחסה מחיות טורפות וממזג האוויר... לצריף הוא הכניס את מעט חפציו שהיטלטלו אתו בים וזה היה כל רכושו בעולם... יום אחד כאשר יצא מצריפו והלך ליער לחפש מזון להחיות את נפשו, פרצה דליקה בצריף הרעוע ממילא, והוא נשרף כליל על כל תכולתו. להבות האש גדלו והתפשטו ואיימו לשרוף את כל היער. עשן שחור היתמר אל על והכל היה אבוד - הצריף, החפצים... כל רכושו עלי אדמות.

הוא גנח בצער וכאב, ופנה בכעס לה': "למה?!, איך יכולת לעשות לי את זה?! אתה מביא עלי אסון אחר אסון נטשת אותי לגמרי?!" וכך מרוב בכי וייאוש נרדם.

רעש מנועים של ספינה מתקרבת העירה אותו מעלפונו והנה הוא רואה עשרות אנשים יורדים ממנה. היא באה כדי להציל אותו. "איך ידעתם שאני נמצא כאן? איך הגעתם לחור הזה?!"

שאל בתמיהה את אלו שבאו להצילו. "ראינו את סימני האש והעשן ששלחת אלינו ופנינו לכאן... טוב שהיה לך שכל להבעיר אש בכמות כזו שנראה אותך..." הפטיר אחד המחלצים... הייאוש מפסיד את התקווה. דווקא בזמן שה' נראה רחוק עלינו לדעת שהוא קרוב יותר מתמיד...

אל נחשוב ולו לרגע שה' איננו אתנו - הכל לטובה לפעמים שנשרף ה"בית" והכל "שחור", דווקא אז צצה הישועה ומתגלה שזה היה סימן כדי להחזיר אותנו הביתה.

"כי תמצאן אתו רעות רבות וצרות": המגיד מדובנא

המשיל משלו: לעת ערב, כשהרוכל עם סליו בשוק כבר מכר את מרכולתו, ולא נותרו לו אלא שאריות בלבד, והוא נחפז הביתה, הריהו נוטל את מעט האגסים שבסל האחד, ואת מעט השזיפים שבסל השני, ואת מעט התפוחים שבסל השלישי ומערבבם ביחד, נותנם בערימה אחת, ומוכרם בחצי מחיר - שהוא רוצה להיפטר מהם מהר ככל האפשר.

ולפיכך - "והיה כי תמצאנה אותו רעות רבות וצרות", כשאתה רואה ערבוביה של צרות שונות ומשונות באות ויורדות על ישראל סימן הוא, שכבר כלתה כל הסחורה, וכבר מגיעים אל השאריות, וזה הקץ ממש, עקבתא דמשיחא, וכבר נחפזים לחזור הביתה.

ורבי שמחה בונם מפשיסחא היה מסיח לבו לפני ריבונו של עולם: הבטחת לנו על ידי רבותינו ש"אין בן דוד בא אלא בדור שכולו זכאי או בדור שכולו חייב". והרי גלוי וידוע לפניך, שאם נצטרך חלילה לחכות לכולו זכאי, מי יודע אם אי פעם נגיע לכך! ובכן, ברי, שבסופו של דבר, על כורחה תבוא הגאולה בדרך האחרת "בדור שכולו חייב". ואם אף דרך זו מתמשכת כל כך, הרי זה ודאי משום שעוד מצויים בכל עיר כמה יהודים יראים ושלמים, שלא הגיעו עדיין חלילה למדרגה של כולו חייב, ובגללם הגאולה מתעכבת. ושואל אני ממך, ריבונו של עולם: מה אכפת לך, שעדיין מצויים מעט יהודים יראי שמים, ומפני מה תהיה מעכב בגללם את הגאולה? (ע' פנים לתורה)

"ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ולמדה את בני

ישראל שימה בפייהם": או יאמר בדרך צחות, כתבו לכם, כי על פי הרוב כתיבת ספר תורה היא ע"י העשירים, אבל את קיום התורה והלימוד זאת עוזבים עבור עניים כאילו המה פטורים מזה, ולכן מזהיר הכתוב, ועתה כתבו לכם, כלומר עבורכם ולמענכם, למען תקיימו ותלמדו גם אתם, את התורה, לתכלית זו כתבו, לא רק עבור העניים. (לקוטי בתר לקוטי)

"ואתה תשוב ושמעת בקול ה'": אחת הדרכים המובילות

באופן ישיר אל התשובה, היא ההליכה בדרכי הענווה. אדם שאינו מתגאה ואינו מתפאר על אחרים, שערי התשובה פתוחים בפניו.

וכבר המליצו ואמרו על כך, שהמילה 'אלול', מכילה את המילים 'לא' ו'לו', ללמדנו שאם תהיה 'לא', כלומר שלא תאחז מעצמך יותר מדי, אזי תהיה שייך 'לו', להשי"ת. וכמה שתהיה יותר 'לא', תהיה יותר שייך 'לו'.

ר' אברהם יעקב בולימובסקי ז"ל, היה נוהג לספר פעמים רבות מעשה שהיה בימיו של רבי בונם מפשיסחא, והדברים הותירו רושם רב. וכך סיפר: בפשיסחא גר יהודי שהתפרסם כחייט מוכשר, וכמי שמוציא בגדים נאים מתחת ידיו. רבים מאנשי הקהילה היהודית וגם בכירי האצולה מבין הגויים הזמינו אצלו חליפות, והכל יצאו מרוצים, ושיבחו את מעשיו ידיו.

יום אחד חזר הפריץ מביקור ממושך במדינות זרות, והביא משם בד יקר-ערך, ועז היה חפצו לתפור מבד זה חליפה יוקרתית, בה יופיע רק באירועים חגיגיים. יועציו אמרו לו שכדאי להזמין אליו את החייט היהודי, שאין כמוהו בכל האזור מי שיידע להפיק את המירב והמיטב מהבד היקר. שמע האציל לעצתם, והזמין את היהודי לארמונו, הראה לו את הבד המיוחד, וביקשו שיתפור ממנו חליפת-אצולה יוקרתית.

היהודי שב לביתו שבפשיסחא וכולו קורן מאושר, על הזכות שנפלה בחלקו לתפור חליפה לפריץ בעצמו ובכבודו. הוא לא היה מסוגל להתאפק, וסיפר זאת לכל מי שבא עמו במגע, ברחוב ובבית הכנסת, כל מי שנכנס לחדר העבודה שלו בשבועות שבהם היה עסוק במלאכת התפירה, שמע ממנו אודות ההזמנה המיוחדת של הפריץ. והחייט אכן השקיע במלאכה זו את כל מרצו וכישוריו, ותפר לפריץ חליפה מהודרת ומיוחדת במינה.

והי כאשר סיים את המלאכה, ארז את החליפה בצורה מהודרת, ויצא לארמונו הפריץ, ושוב - כשכולו קורן מאושר, והפעם בגלל הכסף הרב שיכנס עוד מעט-קט לכיסו. הוא מתדפק על שערי הארמון, ומוזמן להיכנס אחר-כבוד ללשכתו של הפריץ, ובתנוחת גאווה בלתי-מוסרית שלף את החליפה מתוך הארזיה.

אך הנה שוד ושבד; הפריץ מתבונן בחליפה, ופניו מצביעות על אי שביעות רצון מוחלטת מהיצירה של החייט היהודי. עיניו יוצאות מחוריות מרוב כעס, עד שהוא נשמע צועק: 'תתבייש לך, זו החליפה שתפרת לי מהבד היקר שהפקדתי בידך?! האם זו נקראת בעיניך יצירה מלכותית?! הרי אין בחליפה זו מאומה מן היופי, מן החן וההדר, שציפיתי לראות בה! ועכשיו עוד הרסת לי את הבד, ותצטרך לשלם לי את מחירו המלא!'

היהודי לא ידע את נפשו מרוב תדהמה, ולא ידע מה דופי מצא הפריץ בחליפה זו. הוא רצה לשאול את הפריץ על איזה פגם הוא מדבר, אבל זה השליך את החליפה מידי מרוב כעס, עד שהיהודי נאלץ לעזוב את הארמון בבושפת פנים, והחליפה בידו...

עם שובו לביתו, נכנס החייט למרה שחורה, ושכב במיטתו ללא נוע. הדיכאון העמוק פגע בו בהעלותו על לוח-לבבו את הבושה שתהיה לו עתה מכל אלה שסיפר להם על 'התפירה המלכותית'.

מה יענה עכשיו לכל מכריו וקרוביו שיבקשו לדעת מה עלה בגורל החליפה? אבל, כאשר הפרנסה הציקה לו, קם היהודי והחליט לשאול בעצת הרבי מפשיסחא, ולהיוועץ בו בפקחותו הנודעת. אולי הוא יידע את דבר-הפגם שמצא הפריץ בחליפה!

הרבי שומע את הדברים, מליט את ראשו בכפות ידיו כמי ששוקע במחשבה עמוקה, ולאחר כמה דקות הוא אומר לחייט: בוא ואיעצך עצה טובה. קח את החליפה שהפריץ החזירה לך, תפרום אותה לחלוטין, ותתפור חליפה חדשה מאותו בד, ובדיק אותה גזירה שתפרת את הראשונה, ותביא אותה שוב לידי הפריץ.

החייט הביט ברבי ולא יכול היה להאמין שהוא שומע את הדברים יוצאים מפיו. הוא כבר היה בטוח שגם הרבי שוחק למשבתו... אבל הרבי חזר על דבריו בשנית. 'לך ועשה כדברי ותראה שלא תפסיד'.

בלית ברירה חזר החייט לביתו, ועשה כדבריו של הרבי, ובתוך ימים אחדים הביא את החליפה 'המחודשת' לארמונו של הפריץ. וראה זה פלא, כדבריו של הרבי כן היה. הפריץ התלהב מאוד מהחליפה, ולא גמר לשבח את החייט היהודי על כישוריו המיוחדים. ואף קרא לאשתו ולבניו ביתו שיראו את החליפה ברוב הדרה. 'בדיק לחליפה כזו ציפית', אמר בהתפעלות, ושילם לו על כך בטבין ובתקילין. עכשיו חזר החייט אל בית מדרשו של הרבי, ושאלו לאמר, ילמדנו רבינו מה שונה החליפה הראשונה מן השנייה?

השיב לו הרבי: 'ולענויים יתן חן', בחליפה הראשונה שתפרת, והתגאית בה בפני כל חבריך ומכריך, והוצאת את העיניים לכולם, לא מצאת חן בעיני הפריץ וממילא גם חליפתך לא מצאה חן בעיניו, והוא סילקך בבושפת פנים. ברם, כאשר נפשו היתה שפלה, והתנהגת בענווה, ובצורה זו תפרת לו את החליפה. הרי שהקב"ה נתן את חנין בעיניו, והסוף היה טוב. וזו גם הדרך לתשובה... (עלינו שבח)

לנצל הזמן: רבי זאב אידלמן זצ"ל הביא משל לאדם שהיה

מהלך בדרך ארוכה ונחוצה שזמנו יקר לו מאד מאד, ואחרי שהגיע למחצית הדרך התברר לו שיש כאן אוטובוס שמגיע לאותו מקום, ונסע עמו, ולפתע התברר לו כמה היה יכול להספיק בשעה אחת לעומת הליכה של שבועות ארוכים של הליכה שהלך ברגליו והצטער מאד שלא היה לו את האוטובוס קודם.

הימים שלפנינו נאמר עליהם "קראוהו בהיותו קרוב", הקב"ה מתקרב אלינו, אפשר להשיג בקלות יותר מה שבימים רגילים קשה להשיג, צריך לנצל את ההזדמנות לבקש לזכות לחיים למענך ה', חיים נעלים מרוממים.

מסופר על הגאון הצדיק רבי יהודה לייב חסמן זצ"ל מנהלה הרוחני של ישיבת חברון, שביום הכיפורים האחרון לחייו ירד אחרי תפילת נעילה לביתו כי נחלש מאוד מהתענית, וירדו עימו מניין מבחורי הישיבה כדי שיתפלל ערבית בציבור (-במנין). שמחתו על שזכה להשלים את התענית היתה עצומה ופניו היו מאירים. בשעה שהבחורים ישבו בביתו והמתינו שיגיע הזמן להתפלל ערבית, נענה ואמר: בהפטרת מנחה קראנו שיונה הנביא אמר לאנשי האניה: "שאוני והטילוני אל הים". ויש לדקדק מדוע אמר יונה "שאוני" וכי אינו יכול ללכת לבדו עד לסיפון האניה ושם יטילוהו הגויים לים, והיה אומר רק "הטילוני אל הים"? אלא דקדק במילה זו כדי להרויח את הרגע שיגביהו אותו, לדעת כי יש לו עוד רגע בחיים עד שיתילוהו לים! סיים הרב את דבריו הנרגשים ואמר: עלינו לדעת ולהבין שנשאר לנו עתה עוד רגע של קדושת יום הכיפורים, ננצל אותו כראוי! עוד רגע של התקרבות לבורא עולם!

מספר הגאון רבי שלום שברון זצ"ל (שכידוע היה עושה "תענית דיבור" מראש חודש אלול עד מוצאי יום הכיפורים). פעם אחת ניגש יהודי אל הרב ובפיו טרונאי: מה יהיה איתי? מדי שנה בשנה אני הולך ביום הכיפורים לבית הכנסת, מתענה ומתפלל כל היממה. אבל משחולפים הימים הנוראים חוזר הכל לקדמותו והשפעתם אינה ניכרת על המעשים, הכל נשאר כשהיה.

השיב לו הרב: אל לך לדאוג. הבה אמשול לך משל: לאדם שחופר בור באדמה רכה, הוא חופר ומוציא מהבור ערימות עפר, אולם מאחר והאדמה רכה העפר מתפורר וגולש בחזרה אל תוך הבור וממלא את החפירה. כתוצאה מכך נאלץ החופר לחזור ולחפור פעם שניה ולעיתים אף פעם שלישית או יותר עד שיצליח במשימתו.

אם נשים לב נבחין שישנו הבדל בין החפירה הראשונה לבין החפירות הבאות, כי בעוד שהחפירה הראשונה דורשת מאמץ גדול, הרי שבכל פעם שחופר מחדש, מלאכתו נעשית ביתר קלות. וכך נמשך הדבר עד שהעפר שוב אינו חוזר למלא את הבור. -

כך הם פני הדברים באשר ליהודי באשר הוא שם, ביחס לעבודת יום הכיפורים שלו. נכון הדבר שמדי שנה חוזרים אנו וחופרים בעפר שלנו, דהיינו הגוף והחומר, אך אינה דומה "חפירה" ראשונה לאלה הבאות אחריה. חופרים וחופרים עד שהגוף מתרכך כפי שראוי להיות.

יום הכיפורים בשער: שאל רבי ישראל מסלאנט ז"ל מדוע קבע הבורא יתברך שראש השנה יחול בתחילה וגורל יושבי תבל לא יוכרע, אלא בינונים תלויים ועומדים עד ליום הכיפורים, ואז במחילת העוונות יחתמו לחיים. הן לכאורה נאות היה שבתחילה יחול יום הכיפורים, יום מחילת העוונות וכפרת החטאים, ואז היינו באים לראש השנה טהורים וזכים, ונכתבים ונחתמים מיד לחיים טובים.

ותירץ, שיום הכיפורים אינו מכפר אלא עם התשובה, והתשובה דורשת את פתיחת הלב ומעיינות הרגש. והלב אינו נפתח בפתע פתאום, דרושה לכך הכנה רבה. רק לאחר הקדמת חודש הרחמים והסליחות, ראש השנה עם תקיעות השופר, תפילותיו, ועשרת ימי תשובה, רק אז נמצא את עצמינו מוכנים לגדלותו ורוממותו של יום הכיפורים, נמצא את עצמינו שבים בתשובה אמיתית, ובזה אנו זוכים למחילה וחתמה טובה.

"היום תאמצנו": בשולחן הטהור של מוצאי יום הכפורים תש"ע ישב הרה"ק מ"שומרי אמונים זיע"א בדבקות ובשמחה, וכך אמר: אנו מבקשים בראש השנה "אם כבנים אם כעבדים" ואני מבקש ממך אבינו שבשמים: "היום תאמצנו", אם לא כבנים, לפחות תקבל אותנו כבנים מאומצים.

"שובה ישראל עד ה' אלוקיך... קחו עמכם דברים ושובו אל ה'": הקב"ה פונה אלינו ברחמי אב לבנו האבוד וקורא בקול "שובה"! וברחמיו מקבלינו הכי קרוב ששייך "עד ה' אלוקיך"! ואם אומרים לשוב, מובן שהיינו שם קודם, והיכן? ליד ה'! אם כן איך התרחקנו? אין זה אלא שהיה זה רק מכשול נפילה. ויום הכיפורים הוא יום התקומה.

שאל רבינו החפץ חיים זצ"ל מהו "קחו עמכם דברים", אלו דברים ניקח? והסביר זאת במשל לעני שפגש את עשיר העיירה וביקש ממנו הלוואה, כיון שהציעו לו לשכור חנות שתוכל לפרנסו בכבוד, אם רק יסכים העשיר להלוותו יוכל לשקם את עצמו ולבסס את פרנסתו. נענה העשיר וסיכם עמו שיבוא למשרדו מחר בשעה 10 בבוקר ויתן לו את מבוקשו. הודה לו העני מקרב לבו, והלך לדרכו.

למחרת ממתין העשיר במשרד וכבר עברו 5 דק' 101- דק' והעני לא מופיע, אולי נתקע בדרך - חושב העשיר בליבו וממתין עוד מעט, לאחר 20 דק' התייאש העשיר מלהמתין עוד ונעל את משרדו והלך לעסקיו. והנה שוב לאחר הצהרים פוגש העני את העשיר ברחוב ושוב חוזר על הבקשה שאם רק ילווה לו את הסכום האמור יוכל להשתקם וכו' וכו'. ענה לו העשיר המתנתי לך, למה לא באת?

אמר העני: מחר בעזרת ה' אבוא בזמן! ולמחרת אותו הסיפור, העשיר ממתין והעני לא מופיע גם כעבור חצי שעה! ושוב חוזר הפזמון כשהעני פוגש בעשיר, שאם רק ילווה לו אז... אמר לו העשיר: ראה, אתמול והיום המתנתי ולא הופעת! מה פתאום אמתין לך שוב מחר? רק כשאתה רואה אותי ברחוב אתה נזכר? אתה לא רציני! תפסיק לטרטר לי!

כל יום אנו מבקשים מה': אבינו מלכנו... תחנונו ותלמדנו... תן בלבנו בינה להבין ולהשיכל לשמוע ללמוד וללמד... האר עינינו בתורתך... ובתפילת שמונה עשרה: חננו מאתך חכמה בינה ודעת. ולאחר התפילה שוב: הוא יפתח לבנו בתורתו. והקב"ה נענה ואומר בבקשה רק תבואו לבית המדרש ואתן לכם הכל. ומה קורה למעשה? זו הכוונה "קחו עמכם דברים" - עמכם - בידח אתכם ואל תאמרו דברים שאינם רוצים לעמוד בהם, אם ניקח את דברינו שלנו, נקח את בקשתנו ונבוא עמם אל ה' אז יקבל ה' את תשובתנו.

לפני ה' תטהרו!: אמר הצדיק בעל "ישמח משה" זצ"ל: אדם שנשפך מעט רוטב על מכנסיו והכתמים, לא יצא לרחוב לפני שינסה להעביר את הכתם במעט מים. אם יזמן לאירוע, ישפשף את הבגד היטב עד שהכתם כמעט לא יראה. אך אם יזמן אל המלך ובענין שהוא בעבורו חיים או מוות - בודאי ימסור את הבגד למכבסה מעולה עד שלא יישאר רושם מהכתם. וזהו: "לפני ה' - תטהרו". יש לטהר את הלב מכל וכל לפני שבאים אל המלך. אבל מי יכול להיטהר לחלוטין? איה המכבסה שתכבס כך את לבנו?

הרי לנו בשורה נפלאה: הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו מוכן לטהרנו: "כי ביום הזה יכפר עליכם, לטהר אתכם מכל חטאותיכם"! הוא עצמו מוכן לטהרנו, כדי שנוכל לבוא ולהתייצב לפניו. אבל יש לכך תנאי אחד: המכבסה המעולה ביותר לא תכבס את הבגד, אם לא ימסרו לה אותו... נמסור את לבנו לבוראנו, והוא יטהרנו! (שערי ארמון)

רועה צאן רעה את צאנו בכר המרעה, ומשהרגיש בעייפות הניח את ראשו על מצע דשא ונרדם... הכבשים פנו לכל עבר עד שמצאו פירצה בגדר ונכנסו אל השדה הסמוכה, שם היה מרעה דשן וטוב ואכלו בכל פה. אלא שהיו אלה השדות של שר העיר, וכאשר ראו עבדיו כבשים זרות רועות בשדותיו החרימו אותן בחצר ביתו של השר. כאשר התעורר הרועה משנתו גילה לתדהמתו כי כל הכבשים נעלמו... שאל וחקר והתגלה לו את אשר אירע בשנתו העריבה...

חשב הרועה איך לרצות את השר ושמע מידידיו שהיה מעשה כזה אצל רועה אחר, ופיצה וריצה את השר בשק סוכר גדול במתנה והשר סלח לו. שמח הרועה והעמיס על גבו שק סוכר והלך לארמונו של השר. הגיע לביתו ושמע שהשר נסע ורק ישוב למחרת. על כן הניח הרועה את השק על השולחן בחדרו של השר והלך לחצר ונטל את כבשיו. כאשר חזר השר אל הבית ושמע את אשר קרה, התקצף והתרגז מאוד, וביקש לקרוא מיד לרועה, בא הרועה כשהוא רועד לפני השר, צעק עליו השר: מה עשית? וכי חסר לי סוכר בבית?! ענה לו הרועה המפוחד: עשיתי כקודמי שהביא שק סוכר ונתת לו את הכבשים...

שוטה שכמוך! צעק השר: העיקר זו החרטה. הסליחה. הבקשות והתחנונים שביקש חבירך. יחד עם שק הסוכר שבא לרצות על מעשהו ראיתי שבאמת מתחרט ושוב לא יחזור על מעשיו. כן גם הנמשל, אמר המגיד מדובנא: להכות על חטא כפי שעשו קודמינו, אבל בלי לשוב באמת בתשובה. איך יסלח לנו הבורא יתברך. העיקר הם התחנונים מעומק הלב השבור, וחרטה על העבר יחד עם קבלה לעתיד שלא נשוב על מעשיו הרעים, אז יסלח לנו הקב"ה ויקבל את בקשותינו ותפילותינו.

שאל הרב הצדיק ר' שלום שבדרון זצ"ל: מדוע בליל יום הכיפורים בתפילת ערבית אנו אומרים: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד בקול רם, כי אנו דומים למלאכים שלא אוכלים, ולבושים בגדי לבן, ואפילו שאנו שבעים מהסעודה הדשנה שאכלנו מעט קודם. א"כ מדוע בתפילת ערבית במוצאי יום הכיפורים כשכבר יממה שלא טעמנו מאומה והגוף והלב כלה כמעט, אין אנו אומרים בקול רם אלא בלחש? וענה, כי בליל הצום אף אחד לא חושב כעת על האוכל - אז אתה מלאך, אבל בסוף הצום הראש כבר באוכל, נו איך אתה מלאך?! נזכור לכל השנה "במקום שמחשבתו של אדם שם הוא!"

קדמי ביטוחים

ר' קדמי בציון שמעון הצדיק

**המרכז הארצי
סדר תיק ביטוח
חיים. פנסיה. משכנתא
תאונות אישיות. אובדן כושר עבודה
מחלות קשות. בריאות. סיעוד.**

5 דקמ אלף אלף ואקמליס פירוט

2770 * מתקשרים ומרוויחים...

לע"נ: ר' משה בר גימול,
מרת רחמה בת ביחה,
ר' אברהם נתניהו בר אסתר
רוזה וניסים בני רחמה ז"ל

לעילוי נשמת
קלוד מכלוף בן חסיבה
מיכל בת רינה
זקלן בת ממו ז"ל

לעילוי נשמת
ר' יצחק ונונו בן ממו
ראובן פרץ בן שמחה
רחל בת זלבה ז"ל

לרפואה והצלחת
אראלה בת לילי
אריאב בן שרה

לרפואה והצלחת
אליס ונונו בת קמרה
יונה בת אסתר

לרפואה והצלחת
אהרון רונן בן אליס
יצחק ונונו ומשפחתו